

Medlems **NYTT**

nr 3 1996

Riksförbundet Finska Krigsbarn

PRENUMERERA PÅ MEDLEMS-NYTT

Det har visat sig svårt för flera föreningar att kopiera Medlems-Nytt. Därför tog RFK följande beslut på det senaste sammanträdet:
Redaktionen ombesörjer tryckning och utskick. Detta medför dock en fördyring. Den som vill ha MN måste prenumerera fr o m nr 4 1996. Sätt in 50:- på postgiro 42 45 497-5 så får Du nr 4 + alla nummer under 1997. Märk talongen "Prenumeration" och sätt ut namn och adress.

*Rita Lahti, nyvald ordf i
Österbottens Krigsbarns-
förenings interimstyrelse*

Brev från Aune Karlsson, ordf i RFK som besökte Nordisk Krigsbarnsträff i Vasa 21 sept.

Finska krigsbarn finns inte bara i Sverige. De flesta finns i Finland, men där kallar man sig naturligt nog bara för krigsbarn. Flera nya föreningar har uppstått. Österbottens Krigsbarnsförening är den senaste, som bildades den 21 sept. Vi lyckönskar föreningen och dess interimstyrelse med Rita Lahti som ordförande. Föreningen var aktiv långt tidigare, då den verkade under namnet Krigsbarnskommittén. Lördagens program var

mycket ambitiöst med blåsorkester, fanor och officiell representation. Elisabeth Rehn, FN:s människorättsrapportör, öppningstalade, Lillemor Lagnebro föreläste om sin avhandling och stadsrådet Kimmo Karttunen presenterade Kvarkenrådets verksamhet. Dagen avslutades med ärtsoppsservering i Soldathemmet, där en bosnisk orkester medverkade. Kvällsprogrammet rubricerades som "Minnenas kväll" och "Flyktning i nutiden". Österbottens Krigsbarnsförening är fast beslutet att hjälpa barn i krig och på flykt. Om ni läser Pertti Kavéns tal framgår det att även Kemiföreningen är det. När man satsade på monumentet över krigsbarnet, gav man samtidigt en del av de insamlade medlen till UNICEF:s barnfond. Rita Lahti betonade vikten av att krigsbarnserfarenheterna ska komma nutida utsatta barn till godo, och det sker bäst genom en målsättning som gör att andra än krigsbarn 1939-45 blir engagerade i rörelsen och för den vidare. De finska föreningarna är även mycket intresserade av samarbete med svenska systerföreningar. Det känns påtagligt genom den värme man blir mottagen med. Man får en känsla av att ha varit saknad och återkommit till fadershuset. Det var en mycket inspirerande och lärorik nordisk krigsbarnsträff. Rubriceringen antyder den starka viljan till samarbete över gränserna, och vi har ju verkligen unika förutsättningar. Vi har upptäckt oss själva i en gränslös folkrörelse med släktskap i vår bakgrund, som gör en omedelbar och varm kontakt möjlig. Låt oss använda detta i kreativ verksamhet. Det som varit negativt för många kan härigenom vändas till sin motsats. Vi önskar att också våra nordiska vänner bokar sig för vårt 5-årsjubileum i Västerås 26-27 april 1997, så att vi får utveckla nya, nyvunna och värdefulla kontakter.

KRIGSBARN HJÄLPER...

Flera lokalföreningar hjälper barn i krig och i andra utsatta situationer. Norrlandsföreningen har fadderbarn i Tuzla i Bosnien, Gävle-Dala stöder barn i krig genom Radiohjälpen och Trestadsföreningen deltar aktivt i kampen mot narkotika. Österbottens nybildade förening stöder en grupp mödrar och barn från Bosnien, nu boende i Närpes, Finland. Dessa och liknande initiativ är livsviktiga för dem som behöver hjälp.

LÄSVÄRDA BÖCKER

Tommy Hellsten, terapeut och teolog i Finland har skrivit "**Barn av livet**", en bok som i korthet handlar om barn som inte fått vara barn, utan först som vuxna börjat söka sin barndom. Han skriver ärligt, personligt och utifrån egna erfarenheter. Boken ingår i en serie kallad "Trots allt".

Heikki Hietamies, finsk författare, berättar i "**Äideistä parhain**" om sin krigsbarnstillsvaro på svenska Västkusten. Den fortsätter med glimtar ur hans vuxna liv som ende son till en krigsänka och hans relation till fostermodern.

Hans-Åke Kristiansson har skrivit "**Traumatiska minnen**", en bok som verkar angå oss.

Läser Du en givande bok, berätta lite om den och skicka till redaktionen!

MEDELANDEN

HAR DU FLYTTAT?

Har du flyttat, bytt namn, adress eller telefonnummer, var snäll och meddela det till Såde Ikonen, Blåsbackegatan 6 A, 302 47 Halmstad, tel. 035-18 49 75. Såde har hand om medlemsregistret och vill göra det så aktuellt som möjligt, till gagn för alla medlemmar.

BIDRAG TILL MN

Redaktionen tackar för alla insända bidrag, dikter, reserapporter och program.
Om flera bidrag handlar om samma sak, väljs av utrymmesskäl bara ett.
Fortsätt att skicka in bidrag. Alla är välkomna.

KÄNNER DU NÅGON SOM VILL KÖPA EN ANNONSPLOTS I MN?

Fråga företag som Du tror har nytta av att informera RFK:s medlemmar om sina varor eller tjänster om de vill köpa en annonsplats. MN skulle verkligen ha nytta av annonsintäkter.

Be att redaktionen får ringa upp!
Hoppas att Du, kära medlem, vill hjälpa till med detta!

BEVAKA MEDIA!

Hur bevakas krigsbarnsföreningarna i media?

Skicka in uppgifter om datum, tid, tidning, program osv

så kan intresserade skaffa information.

Den 9 juni fanns en stor artikel i Expressen, i september ett stort reportage i ICA-Kuriren.

RAPPORT

FRÅN EN MEDLEMSTRÄFF OMBORD PÅ ÅNGBÅTEN MS/BLIDÖSUND. VI VAR ETT GLATT GÄNG PÅ 7 PERSONER SOM GJORDE EN TUR MED BÅTEN PÅ MÄLAREN. MS/BLIDÖSUND ÄR DEN ENDA ÅNGBÅT SOM ÄR I BRUK IDAG T.O.M SPISEN ÄR DRIVEN MED ÅNGA. EN MYCKET TREVLIG KVÄLL MED PYTT I PANNA, ÖL, SNAPS OCH BLUES.

ANNETHE BERGLUND

NYTT FRÅN LOKALFÖRENINGARNA

Två fanor till Stockholmsföreningen

Den 1 juni i år hölls vår avslutningsfest för Stockholmsföreningen Finska Krigsbarn och ett 40-tal av våra medlemmar hade samlats.

Vi hade bjudit in Finlands ambassadör Heikki Talvitie, som höll ett anförande och överlämnade den finska blå-vita fanan till föreningens ordförande. Vi hade ansökt om en finsk fana till vår förening för drygt ett år sedan och nu fick vi den som gåva från Finlands ambassad.

Ambassadör Talvitie var mycket intresserad av vår verksamhet. Han hälsades hjärtligt välkommen tillbaka.

På Sveriges nationaldag den 6 juni 1996 i härligt sommarvader och bland tusentals människor på Skansen fick vi hämta den blå-gula svenska fanan. Stiftelsen Sveriges Nationaldag delade i år ut 50 svenska fanor och sju mottagare av dessa fick komma till Skansen och hämta dem. Kvällen innan repeterade vi i två timmar tillsammans med alla de organisationer och föreningar som den 6 juni marscherade från Kungsträdgården till Solliden. Solen sken och flaggorna vajade. Kungaparet kom i öppen vagn. Diplomatiska kåren och regeringen var väl representerade. Så långt ögat kunde nå syntes folk, flaggor och musikkårer. Jag tror att jag inte förrän några dagar efteråt riktigt kunde beskriva hur det kändes. Det var högtidligt, nationellt, underbart! Att vår förening, endast 4 år gammal, har fått ta del av detta är fantastiskt.

Undertecknad fick mottaga fanan ur Hans Maj:t Konungens hand med v ordf Auvo Klefström och kassören Toini Artell vid min sida. Vi fick alla ett minne för livet.

Det är underligt detta med fanor - om den nu är finsk eller svensk - att man känner så för nationen. Och vi finska krigsbarn har två nationer att vörda. Jag känner stor högaktning för såväl den finska som den svenska. "Vårda den väl", sa kungen. "Tack Ers Majestät", svarade jag.

Marjaana Hansson
Ordförande i Stockholmsföreningen

Göteborgsföreningen

planerar sångaftnar i samarbete med Karelska Föreningen med start 29/9, en cirkel i finska börjar, möte den 2/10 om adoptiv- eller fosterbarn i Medborgarhuset Gamlestaden, ingermanländsk afton 27/10, självständighetsdagen firas 6/12, julfest står också på programmet för hösten. Mer upplysningar får Du av Pentti Käppi.

Västkustföreningen

har tyvärr beslutat att i två år ha föreningen vilande. I februari 1998 kallas till ett nytt avgörande möte. Seija Persson ansvarar för kallelsen. RFK-kontakt är Manne Nilsson. Medlemmar som vill kan direktansluta sig till RFK.

Norrlandsföreningen

diskuterade följande på sitt möte ombord på Fennia 20/9. Studiecirklar om att skriva ner sina minnen. Hälsoresor. Resa till Viborg. Novemberfest 23/11. Julfest. Framtidsfrågor, vad vill medlemmarna göra? NFK hade anordnat resan till Vasa för 29 medlemmar.

Uppllysning: På resor inom Norden ges 20% rabatt om resan går genom Föreningen Norden.

FINSKA KRIGSBARN I MELLANSVERIGE

"Finnstigen" Bredsjö Historisk sommar-teater

Lördagen den 24/8 -96 reste vi till Bredsjö och "Finnstigen" för att se detta spel om svedjefinnarnas liv från 1600-talet och fram till 1800-talet.

Vi var 11 personer som anträdde bussen kl 09.30 i Västerås. Vid framkomsten till Bredsjö mötte flera medlemmar upp som kom från Fagersta, Karlstad, Karlskoga, Vretstorp, Ludvika m fl orter. Totalt blev vi 31 personer från vår region. Vädret var nådigt mot oss, solen tittade fram ibland. Regnet låg hotande i bakgrunden, men höll sig i styr tills vi reste hem.

"Finnstigen" är indelad i åtta stationer, där man får se svedjefinnarnas liv och leverne genom århundradena. Detta teater-spel utfördes av enbart amatörer, som verkligen gick in med liv och lust i sina roller. Vid slutstationen spelades ett bröllop upp, som skulle symbolisera finnarnas förening med svenskarna i och med att sonen i huset gifte sig med en svensk flicka.

Allt var jättebra, men en sak som inte stämde riktigt var att bruden inte var tids-enligt klädd. På 1800-talet gifte man sig i svart höghalsad och långärmad klänning. Bruden ifråga var klädd i vit kortärmad och djupt uringad klänning. Men inte skall vi klanka på dessa otroligt duktiga amatörer.

Heder och tack till alla medverkande. Hoppas att vi får återkomma ett annat år.

Vi avslutade dagen med att äta middag på Bredsjögården i trevlig samvaro innan vi skildes åt med ett "Hej då, vi ses en annan gång".

Västerås den 30 augusti 1996

Gunnel Johansson

PS Vill du vara med? Skådespelare sökes för nästa år. Ta kontakt med "Finnkultur", Box 20, 712 21 Hällefors

Tauno Quick t h på bilden, medlem i FKMS, spelar svedjefinne i "Finnstigen"

Krigsbarnbarn

Vad vet du egentligen om dina föräldrars upplevelser och erfarenheter före, under och efter kriget?

Hur väl känner du till din egen familjs historia?

Vet du vad som hände - eller varför?

Jag är dotter till ett krigsbarn och anser att dessa erfarenheter bör gå vidare. De behöver dokumenteras och vidarebefordras för att det som drabbade våra föräldrar inte skall få hända igen.

De som var krigsbarn är i dag i övre medelåldern, men såren från kriget finns kvar. Många vill inte prata om sina minnen, eller kan inte. Så kanske även din förälder?

Jag tror att de behöver oss barn, dels som stöd, dels för att aktivt föra deras arv vidare.

Det krävs inte mycket av dig: visa bara att du är intresserad och vill lyssna.

Om du vill engagera dig, vill veta mer eller har egna idéer: hör av dig till mig eller till ordföranden i respektive lokalförening.

Med vänlig hälsning

Minna Hovinius
Kantorsgatan 50:190
754 24 Uppsala
Tel 018-25 65 89

Jag vill med det här brevet sända ett varmt tack till de som i Finska Krigsbarn i Mellansverige och Helsingforsföreningen anordnade "Forskningsresan" till Helsingfors i april 1996

Resans målsättning var ju att söka efter våra fäder. Att på något sätt återfå kontakten med dem. De hade ju bara försvunnit och övergivit oss, helt oförståeligt för ett barn, när de gav sig ut i kriget. Många av våra fäder stupade. Andra återkom aldrig och man vet inte deras öden. Andra kom hem fysiskt, men märkta av det de gått igenom och de fungerade inte som de fäder de varit före kriget. Vi förlorade våra fäder på olika sätt. Förlusten och den känslomässiga avstängningen från våra fäder förstärktes ju ytterligare för dem som adopterades. Själv var jag två och ett halvt år och blev senare adopterad.

Intellektuellt har jag förstått att jag har haft en biologisk far men inte känslomässigt.

Vi skulle alltså få reda på var våra fäder varit placerade och verksamma under kriget. De handlingar som berättade om våra fäders krigsplaceringar och öden fanns i det enorma Militärmedicinska arkivet.

Att som dotter få hämta ut min fars, Mauno Rokkanen, papper från arkivet och få höra hans namn ropas upp, troligen för sista gången, blev en stark upplevelse för mig. Han blev verklig för mig. Han hade funnits.

En präst som jag tidigare pratat med sade: "Din far övergav dig inte. Han gav sitt liv för sin familj." Nu när jag fick min fars krigsplaceringspapper i min hand med fakta om när och var och hur han stupade förstod jag det prästen sagt, att han inte övergav mig utan att han gav sitt liv. Känslan förstärktes när jag senare fick hämta ut den medalj han var berättigad till.

Jag fick en far. Samma dag tog jag avsked av honom. Tillsammans med två andra som förlorat sina fäder i kriget lade jag ner en krans på den Okände Soldatens grav från oss finska krigsbarn. För oss som inte har någon grav att gå till blev det en symbolisk handling. Andakten senare i Tempelkyrkan gav oss mod att gå vidare i livet. Kyrkoherde Jaakko Kuusinen hade valt psalmen "Härlig är jorden" med de kända stroforna i andra versen "Tidevarv komma...".

För mig blev resan omtumlande. På samma dag fann jag min far, tog avsked från honom och fick kraft att leva vidare.

Tack ni som ordnade resan.

**Anneli Löfqvist
Gävle**

**Råd från en psykolog vidarebefordrade av
Anneli Löfqvist**

Vid riksmötet i Olofsfors medverkade Agneta Lindqvist, som träffat många flyktingar. Hon är psykolog och hon gav följande råd till oss finska krigsbarn, som vill bearbeta gamla traumatiska upplevelser för att komma vidare och bli befriade i någon mån från ångest och skuld känslor.

"PRATA, PRATA, PRATA!

Berätta om ditt livsöde för andra!

Var ca fyra personer i varje grupp. Bestäm en tid för var och en, 10-15 min.

En av er kollar tiden.

Avbryt inte den berättande!

Säg inte, det där känner jag igen, så där var det för mig också.

Låt den som berättar göra det utan att bli avbruten.

Men ställ gärna frågor för att få veta mer.

På det sättet blir alla sedda, och det är viktigt.

Det kanske inte har hänt på 50 år!"

Det tar lång tid att tala för då kommer också sorgen fram.

Men det är aldrig för sent. Man kan alltid göra något litet framsteg.

Det handlar kanske om att öppna hjärtat för en sekund, men om du inte gjort det på femtio år, kan det ge dig ny kraft att leva.

Nordanåker, Dala-Järna
1 juni 1996
Hilkka Ögger

KRIGSMINNEN

Plats: JYVÄSKYLÄ, Finland
Lyyli Hilkka Heleena Syvänen

Min far Johannes var lantbrukare och jobbade hos Maisteri Schildt på en stor herrgård vid gränsen av Jyväskylä stad. Mor var hemma och skötte oss 6 barn, en son och fem döttrar. Vi hade en sauna ganska nära huset och där bredvid fanns också plats för en gris, som vi matade under sommar och höst och slaktade till jul för att få lite extra gott att äta.

Vid krigsutbrottet fick vår bror Aukusti åka iväg och kriga och pappa fick stanna hos oss. Auku var ung. Vi hade luckor för fönstren och dem stängde vi så snart bomblarmen kom. I skogen bredvid hade vi grävt en lång gång och täckte över den med grangrenar. Mina systrar Airi, Mirja och Anja och jag fick ligga på vinden under varmare väderlek och ovanför kudden hade vi våra gasmasker. En gång när bomblarmet kom fick vi så bråttom att springa nerför trapporna och ut i skogen för att krypa in i gången och gömma oss. Där fanns våra närmsta grannar också. Pappa satt alltid och kikade ut i öppningen - en gång bombade de ca 300 m från vårt hus i en åker och då hade vi splitter på gårdsplanen, men fönstren klarade sig för att vi hade luckorna stängda.

Pappa lärde oss att om larmet kom och vi inte var hemma, så kunde vi ställa oss raka utmed en gran eller tall eller slänga oss i dike om vi fanns på en väg. Min syster Anja och jag hade hämtat mjölk i herrgården och pappa bad oss gå hem med hinken direkt. Det gjorde vi men bomblarmet kom när vi var halvvägs hemma. Vi slängde oss i diket och där låg vi en stund i vatten och mjölk. Vi fick bara halv hink med oss hem. Pappa var orolig för han visste att vi var på väg hem.

Eftersom det var så oroligt körde pappa oss med sin häst till en släkting ganska långt hemifrån. Lillasyster Pirkko fick stanna hemma, hon var baby. För att vi skulle få vara där hos släktingen måste pappa ha med sig något i gengäld. Han gav henne två säckar mjöl. Vår vistles där var hemsk - värre än hemma med bombningarna. Vi fyra fick ligga i en "lada" med cementgolv och hade inga madrasser och bara två tunna filter, som knappt räckte till oss fyra. På nätterna hade Airi och Mirja fullt sjå att plocka bort kackerlackor som kröp på Anja och mig. Vi fick hjälpa till och jobba där hos släktingen men fick endast en liten brödbit då och då. Vatten kunde vi knycka ibland. Airi och Mirja lyckades sända en liten lapp med en farbror som kom dit (kanske det var brevbäraren, vet ej) och skrev till pappa att vi var hungriga och inte trivdes. Efter ett par dagar kom en häst i ilfart med pappa och jag har aldrig sett honom så rasande. Vi fick följa med hem igen.

På våren 1942 kom det direktiv från regeringen att de familjer som hade flera barn skulle sända ett till Sverige för att lindra nöden i Finland. Jag hade inte börjat skolan utan skulle börja till hösten och Pirkko var för liten, så de valde mig. Ingen frågade vad jag tyckte och mina föräldrar gjorde alltid som Mannerheim sade. Min släkting Olavi, jämnårig med mig skulle också åka till Sverige.

När vi skulle till stationen kunde inte min mamma och systrarna följa med - de grät- och det blev pappa och jag. Pappa gick fram och åter och runt en stolpe hela tiden på stationen och jag såg tårarna i hans ögon. Vi placerades på golvet i täckta godsvagnar. Jag hade en liten pappväska med en vetelev och en puukko för med den skulle jag skära en bit och äta. En liten flicka satt på pottan och storgrät efter mamma. Vi fick åka lastbil en sträcka och då satt vi på flaket. Jag hade fått en ljusgul halmstråhatt och en vindpust tog den med sig - alla knackade på fönstret till förarna men de stannade inte. Jag grät när jag såg min hatt bli mindre och mindresom en liten prick.

Vi kom till Stockholm och fick vara där på BirgerJarlsgatan i 14 dagar - karantän. Fick många sprutor och jag fick alltid börja - var minst rädd. Sedan åkte vi tåg igen och Olavi och jag hamnade båda två i Falköping. Han kom till en slöjdlärare och jag kom till en gammal dam som ägde Bryggeriet Victoria. De kallade mig för Syvänen en lång tid (vilket jag tyckte var konstigt) och en dag kom Karin, kassörskan och sa att jag skulle få åka med henne på cykeln till Anderssons för där var min släkting Olavi. När Olavi fick syn på mig skrek han HILKKA och då upptäckte Karin att de hade kallat mig med efternamnet.

Började i första klass och kunde inte så många svenska ord. Under sommaren hade jag lekt med Kvarnens döttrar och då lärde jag mig lite. I flera månader drömde jag om bomblarm och vaknade. När segelflygplanen kom från Älleberg och vi såg dem från trädgården - då sprang jag o gömde mig under syrébuskarna. De ropade på mig och då knöt jag näven och sade MOLOTOV. Efter en tid förstod jag att Sverige var ett paradisland.

Jag måste ha längtat mycket efter mina syskon och föräldrar för att jag åkte hem till Finland igen efter första skolåret. Andra skolåret började jag i Jyväskylä, men det var fortfarande krig och ofta fick vi springa hem till våra skyddsrum när bomblarmen kom. På så sätt avbröts undervisningen mycket.

Eftersom det fortfarande var oroligt i Finland berättade jag för mina syskon hur fint det var i Sverige och att det inte fanns några bombplan där. De uppfattade förmodligen att jag ville tillbaka till Sverige och skrev till mamma i Falköping och frågade om jag fick komma tillbaka. Fru Schildt på Herrgården kunde svenska och var länken mellan mina föräldrar och mamma i Sverige.

Så åkte jag åter till Sverige igen och en dag kom telegram att vår ende bror Auku hade stupat - detta var under fortsättningskriget 1944 och han blev 21 år.

Finska regeringen hade begärt att få tillbaka sina barn år 1946.

Olavi blev återsänd till Finland 1946 men jag blev kvar och gick i realskolan. Inte förrän 1948 förstod jag att något var gale. Då blev min mor i Finland svårt sjuk - jag fick telegram att komma hem omedelbart för att träffa henne.

Min fostermamma ringde till Finska legationen i Stockholm och efterhörde huruvida jag kunde få inresetillstånd till Finland och utresetillstånd åter till Sverige.

Hon blev utskäld och de undrade hur i fridens namn hon kunde ha kvar ett finskt barn 1948 - och när de sedan fick veta att jag inte ens var anmäld hos polismyndigheten och mitt tillfälliga pass hade utgått - så hade jag alltså uppehållit mig såsom statslös i Sverige.

Nåväl mamma frågade om de kunde garantera att jag fick återvända till Sverige. Tjänstemannen lovade utfärda dokumenten till Finland, men kunde inte garantera en återresa till Sverige - det får finska myndigheterna avgöra. Mamma tyckte det var olyckligt eftersom hon ville att jag skulle ta realexamen, innan jag åkte till Finland. Nu hade det gått några dagar och fru Schildt hade meddelat mina föräldrar vad mamma ansåg om min skolgång. Så kom åter meddelande att min mor hade tillfrisknat och fick komma hem igen.

När jag tagit realexamen 1952 for jag till Jyväskylä och hem till mor och far. Mina systrar hade gift sig, men två systrar bodde i Jyväskylä. Jag fick tillbaka mitt forna modersmål efter fjorton dagar hos mor och far. Då bestämde jag mig för att jag aldrig skall glömma mitt modersmål. Jag stannade fyra månader hemma och var tillsammans med mina syskon.

Jag fick brev från min fostermamma och hon bad mig komma till Sverige och hon sade att jag kunde åka till Tyskland till Schloss Elmau och bli Helferin och jobba där och lära mig ordentlig tyska. Jag åkte dit och stannade till juni 1953. Det var ett jättestort slott med 153 rum och dit kom många gäster för att få rekreation.

Dit kom även andra utlänningar och jag fick tala både engelska och franska med dem.

1954 började jag jobba på Husqvarna Vapenfabriks AB och blev så småningom sekreterare med utlandskorrespondens.

Nästan varje semester tillbringade jag i Finland hos mina föräldrar. 1958 dog min mor, 59 år. Min far kom en tid därefter in på kombinerat sjuk-och ålderdomshem. 1959 gifte jag mig med en smålänning, Allan Ögger.

1960 dog min far, 68 år. Min lillasyster Pirkko, som under alla år haft sviter från krigsåren, dog 1986 och var 26 år.

Nu har jag tre systrar kvar i Finland och vi hälsar på dem då och då.

Min fostermamma dog 1970 och blev 94 år. Jag hade det bra hos henne, men hon kunde varit min mormor i stället pga åldern.

När jag är i Sverige känner jag mig som svensk, men när jag kommer till Finland är jag finsk i själ och hjärta.

Jag har ofta tänkt på att barn känner sig mycket lugnare hos sin egen familj även om det är krig. Varje gång det var jul i Falköping och jag fick julklappar fick jag tårar i ögonen och önskade att jag kunde ge mina syskon presenterna istället.

Våra två barn har läst finska i skolan. Joakim, nu 30 år, läste finska t o m 9:an och Helena, nu 26 år, läste finska som extraämne ända tills hon tog studenten och hon har även varit på jordgubbsläger i Finland och kom hem med flytande finska. Nu är hon guide med finska, svenska, tyska, engelska och franska turister på kanalön Jersey. Det känns bra att våra barn kan prata och förstå sina släktingar i Finland.

Katselen sinua

*Katselen sinua,
lasta
vieraalta maalta.*

*Huoletta hypellen
kuljet katua
tässä rauhan maassa.*

*Vapaa ilo
säteilee sinusta
ja muistuttaa minua
omasta onnestani.*

*Sinä kurdi,
minä suomalainen.
Molemmat olemme
sotalapsia.*

*Sinä kuusi,
minä kuusikymmentä.
Molemmat saimme
turvapaikan
tässä hyvinvointimaassa.*

*Siksi meillä on syytä iloita,
siksi meillä on syytä kiittää.*

HELMI-MARIA ERVING-O

Jag såg dig

*Jag såg dig
du barn
av annat land*

*Du hoppade
du skuttade fram
på fredens gator*

*Friheten strålade
ur din varelse
och påminde mig
om min egen glädje*

*Du är kurd
jag är finsk
båda är vi
barn av kriget*

*Du är sex
jag är sextio
Båda fick vi
en fristad
i välfärdslandet*

*Det gläds vi över
och det vill vi tacka för*

HELMI-MARIA ERVING-O

Övers. Jorma Etto

Tal vid festen kring avtäckningen av krigsbarnsstatyn i Kemi den 3.8.1996
Pertti Kavén, ordförande för Helsingforsnejdens krigsbarnsförening

Ärade Fru Minister,
Ärade Fru Landshövding,
Kära gäster!

När de finländska myndigheterna en gång i världen beslöt att börja förflytta barn utomlands, anade de knappast vilket omfång och vilka alla konsekvenser denna form av hjälp slutligen skulle få. Det fanns inga tidigare erfarenheter av förflyttning av barn att bygga på. Syftet var i alla händelser kristallklart: att hjälpa barnfamiljer i nöd. Man framhävde det tillfälliga i arrangemanget: under inga omständigheter skulle barnen lämnas permanent i främmande land.

Emellertid höll kriget på längre än man trott, och av nödtvång stannade barnen i Sverige mycket längre än planerat.

När freden äntligen kom till det härjade och lemlästade Finland, började barnen sändas hem. Detta kom att bli en synnerligen svår uppgift. Slutligen stannade ungefär 15 000 finländska barn kvar i Sverige och ungefär 500 i Danmark. Antalet var högt och det avvek från den ursprungliga tanken om en tillfällig förflyttning. Det fanns dock inget att göra åt saken: dessa barn hade fått ett nytt fädemeland, nya föräldrar, ett nytt hem.

Vi har bland oss i dag av dessa barn, som stannade i Sverige eller Danmark – nu i 50- och 60-årsåldern. För er betydde barnförflyttningen en enorm och slutgiltig förändring i livet. Ert intresse för det forna fosterlandet och för era anhöriga är stort. I våras hade Helsingforsnejdens krigsbarnsförening besök av Föreningen för Mellansverige finska krigsbarn och Lokalföreningen för finska krigsbarn Gävle-Dala. Ett syfte med besöket var att våra gäster skulle hämta kunskap om sina fäder ur Försvarets arkiv. Arkivet stod bland annat till tjänst med information om fädernas verksamhet under kriget. En stor del av de som hörde sig för hade blivit föräldralösa under kriget. Många fäder hade stupat på platser, som blev oss finländare bekanta under sommaren 1944: Ihantala, Viborgska viken och Vuosalmi. Det var här den anfallande makten under stora strapatser och uppoffringar stoppades, så att vårt land undkom att ockuperas. Krigsbarnsföreningarna från Sverige lade till minnet av fäderna en krans vid hjältegravarna på Sandudds begravningsplats i Helsingfors. Jarmo Vuorinen, som representerade Föreningen för Mellansverige finska krigsbarn, tackade i sitt tal fäderna för sin uppoffring som nu gett deras barn två fosterland.

Att ha två fosterland: det har gett starka band mellan Finland och Sverige. Denna positiva känsla som fötts i skuggan av sorgen; må den fortsätta att växa och sprida sig bland alla oss krigsbarn. Må den möta alla oss finländare så att inte de barn, som stannade i Danmark och Sverige, skall känna sig bortglömda och övergivna utan alltid bli emottagna med uppskattning och värme i Finland.

Att åtskilja ett litet barn från sin moder är alltid allvarligt. Det är mycket starka emotioner det handlar om. För de flesta krigsbarn blev det dock i sista hand en positiv upplevelse, främst genom den kärlek och värme, som vi fick ta emot i Sverige och Danmark. För alla gick det inte lika bra. Många själar sargades, och ären känns än i dag. För dessa krigsbarn känns det säkert bittert att höra dem tala, som fick kärlek och omsorg i överflöd. Hur olika vi än upplevde tiden som krigsbarn, skall vi inte låta det dela oss i två läger. De som fick ett lyckligt öde må dela på deras börda som fick gå genom umbäranden. Ofta var det svårigheter som var förknippade med modersförhållandet, vilket försvagades av separationen och den långa frånvaron. För ett litet barn är det svårt att älska sin frånvarande finländska mor genom en paus på flera år, allt medan det samtidigt blir väl omhändertaget av en fostermoder. I våras startade vi i Helsingforsföreningen på prov en diskussionsgrupp, där vi tillsammans gick igenom våra upplevelser i samband med förflyttningen. Det var starka känslor av sorg, hat, kärlek och glädje som kom fram när vi diskuterade. Det allra viktigaste för oss var närvaron av empatiska lyssnare, som själv hade gått igenom samma upplevelser och förstod betydelsen av dem. Vår slutsats blev dels att det behövs mera arbete av detta slag, dels att det går att påverka saker. Det finns mycket som kan göras för krigsbarnen.

Med detta arbete lindrar vi i själva verket de själsliga skador som kriget åsamkat, det pris som det krävt av oss. Utan att det hade varit krig hade inga barnförflyttningar behövts, inga skilsmässor från far och mor. Ansvar för detta krigsföränledda lidande bärs sålunda i sista hand av den stormakt, som genom sitt handlande drog med Finland i andra världskriget. Jag vet inte om detta ansvar ännu har tagits på allvar.

I en UNICEF-rapport från år 1986 om barn inne i krig konstateras det, att det vid tiden för utredningen hade förts 150 krig efter andra världskriget och att 20 miljoner människor dödats i dessa. Merparten av de omkomna var kvinnor och barn, och dessas andel har hela tiden ökat. I första världskriget utgjorde de civila 5 % av dödsoffren, i andra världskriget hade deras andel stigit till 50 % och i Vietnamkriget ända till 80 %. Ur civilbefolkningens synvinkel har krigsföringen alltså blivit allt grymmare och grymmare. En FN-rapport om kriget i Libanon konstaterar: Ironiskt nog tycks det som om det gamla uttrycket 'kvinnor och barn först' numera innebär 'först som måltavlor'. Kvinnor och barn är idag inte längre de vi försöker, utan de offer som vi måste ta hand om, och deras situation är något som UNICEF måste göra allt för att ta sig an.

Runt omkring i världen finns det ett otal stolta minnesmärken över krig. Något minne av barnet som omgivits av kriget har jag ännu inte sett. I Kemi har det lagts ned ett stort arbete för att vi skall få denna minnesstaty, som påminner om barnets lidande mitt i kriget. Vi riktar vårt tack till Krigsbarnsföreningen i Kemi, likaså till alla de samfund, företag och privatpersoner i Finland, Sverige och Danmark, som med sina insatser har bidragit till att statyn blivit till. Det bringar oss en särskild glädje att insamlingen också har kunnat stöda UNICEF i dess verksamhet för att hjälpa barn i krig i dag och i morgon. Vi må hoppas att detta minnesmärke skall bli en påminnelse åt dem som besluter om krig och fred: en påminnelse om vad det är som de gör åt de svagaste av de svaga, de mest oskyddade av de oskyddade, de mest hjälplösa av de hjälplösa, åt de små barnen, som inte kan få en normal uppväxt och utveckling förrän det är fred i världen.

FRÅN RFK:s STYRELSEMÖTE 31/8

Fr. v.: Hellevi Gripwall, Helmi Odelberg, Raimo Lundgren, Marjaana Hansson, Aune Karlsson, Marjetta Mahkonen och Pirkko Ahlin

Förhoppningsvis kommer RFK:s vykort att färdigställas under hösten. Dikttävlingen är inte helt avgjord ännu. RFK ska ansöka om en svensk och en finsk fana. Planeringen för årsmötet -97 pågår i Västerås. Gunnel Johansson informerade. Årsmötet blir samtidigt RFK:s 5-årsjubiléum och en del prominenta gäster är redan inbjudna. Det första årsmötet hölls i Borlänge -92.

Tre av motionerna till årsmötet diskuterades. Ett gemensamt dilemma är finansieringen. Fortfarande är RFK:s ekonomi inte tillräckligt stabil för genomförande av nya åtaganden. Ansökningar om bidrag har hittills inte gett något resultat. En ny möjlighet har kanske öppnats genom EU. Information om detta gavs under krigsbarnsträffen i Vasa. Samarbete mellan två länder premieras med EU-medel. Vasas krigsbarn tilltalades mycket av utsikten att samarbeta om ett krigsbarnspris. Även Norrlandsföreningen stödde tanken entusiastiskt. Om EU-pengar beviljas kan ekonomin inte vara något hinder. Man skulle kanske vinna på att kombinera de tre olika motionernas innehåll gällande monument, ett pris eller diplom och internationalisering. Behöver du veta mer om bakgrunden, se de tre årsmötesmotionerna. Ett monument påminner om vad som har hänt. Ett pris eller diplom speglar dagsläget. Internationalisering syftar framåt. En verkningsfull treklöver kunde bli resultatet. Vad tycker Du? Skriv till redaktionen!

Aune Karlsson

**RESULTATET AV UTVÄRDERINGEN AV KRIGSBARNSEMINARIET I
NORDISKA FOLKHÖGSKOLAN I KUNGÄLV DEN 11-12 MAJ 1996**

Det ojämförligt populäraste programinslaget under seminariet var Kickan Söderströms minnen av krigsbarnstransporterna under kriget. Programinslaget fick betyget 4,9, vilket måste betraktas som en fullpoängare!

Samkvämet under lördagkvällen var också ett populärt inslag (4,4), även om någon uttryckte en kritisk kommentar och beklagade, att tillställningen blev lite för splittrad.

Eva Franzéns föredrag om migrationsprocessen och om hur flyktingbarnen i Kungälv mår idag var också uppskattad, vilket kunde märkas av den livliga diskussionen och det höga betyget 4,1.

De utdragna årsmötesförhandlingarna fick också ett genomsnittligt betyg på 3,0 men man kan tydligt se att deltagarna var uppdelade i två läger. En del tycktes föreställa sig att man skulle kunna ha avbrutit den demokratiska processen och återställt ordningen genom att avblåsa årsmötesförhandlingarna och återgå till det planerade programmet. Dessa gav programinslaget väldigt lågt betyg medan den andra halvan uppskattade det och gav Nils Zandhers eloge för hans insats som mötesordförande.

Gruppdiskussionerna hann endast hitta sin lokal och börja en trevande verksamhet. I övrigt gick gruppdiskussionstiden, liksom Nils och Penttis "Våra öden" till årsmötesförhandlingar. Eftersom gruppdiskussionerna dock hade börjat, fick de det tvivelaktiga betyget 1,7.

Trots en del kritik av att man lät årsmötesförhandlingarna spräcka programmet fick organisationen av seminariet det höga betyget 4,6. Men maten var tydligen ännu bättre och fick 4,7.

På frågan om man skulle vilja ha flera liknande seminarier på Nordiska folkhögskolan svarade samtliga 36, som svarat på frågan, ja och endast en ville inte ha flera seminarier på folkhögskolan.

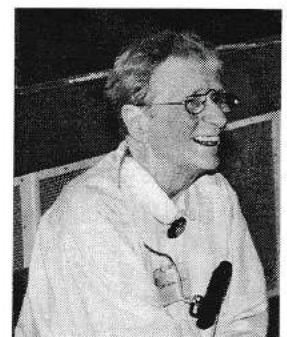
Önskemål om särskilda föreläsare vid kommande seminarier: Nils Zandhers, Lillemor Lagnebro och en journalist på Göteborgs Posten (kring 70-år), som växt upp på sjukhus, RK chefen Peter Örn och chefen för Rädda Barnen, Hans Broberg från Göteborg, konfliktforskare.

Önskemål om programinslag: Mer om transporter, myndigheternas synpunkter, hur man såg på barnevakueringarna från finsk sida, någon författare och forskare, som skrivit om finska krigsbarn, psykiska följder av barnevakueringarna, skildringar av krigsbarns öden, internordiskt möte mellan tre nordiska universitet för att samordna forskning kring krigsbarn, mer om följderna av separation, posttraumatisk stress, framtida terapiformer, adoption kontra fosterbarn, litteratur om finska krigsbarn, bättre möjligheter till gruppdiskussioner, mera sång och musik.

Övrigt: Tack för en fin tid här i Kungälv ! Gör Kungälv till krigsbarnens eget Aten !

Med hälsningar

Pentti Käppi

En av medlemmarna i RFK Norr har den 26–28 augusti återsett sin hemstad Viborg

Sista evakueringen – den andra alltså – skedde den 15 juni 1944, då jag var 10 år. Åtteresan gjorde jag nu 52 år efteråt tillsammans med 25-åriga sonen, som insisterade på att följa med och hålla mor i handen "på återtåget".

Att återvända betydde nämligen för mig att allra först bearbeta min "Sibirien-skräck" – en rädsla som egentligen inte var min egen, utan som "övertagits" genom de äldres ryssrädsla. Som barn övertar man ju ett känslöklimat som inte uttalas, till vilket man inte får veta de rätta orsakerna. Och nog fanns det orsaker, både historiska och aktuella, att vara rädd för "ryssen". Laila Hietamies har t ex i sina böcker skildrat hur karelsk civilbefolkning sköts ner i byarna på Karelska Näset. Och vad hände med tillfångatagna finska soldater? Själva visste vi inte i min familj mellan 1939 och 1942 om min far var skjuten eller tillfångatagen. Ja, han kunde ju vara i Sibirien! När hans kvarlevor återfanns vid slagplatsen i Muolaa och kunde identifieras tack vare soldatbrickan, fick min mor äntligen visshet. På annat ställe i detta nummer av MN skildras hur det känns att få en grav att lägga blommor på. På samma sätt nedlade jag en ros i Viborg på minnesstenen över de begravna.

Känslomässig förklaring till min fobi fick jag fullt ut först i Viborg. Minnena väcktes för varje steg jag tog.

För en del kan en återresa innebära att man inte kan känna igen sig alls. Det kan vara skog i stället för åkrar, som på Näset. För vår del hittade vi efter tröttsamma strövningar barndomshemmets plats. Där var den till slut, tomten, och där fanns nu ett kompakt industriområde med en jättelik järnplatta, elkopplingar och ledningar jag inte begrep mig på, dvs en transformatorstation.

När jag sporde min son om hans intryck myntade han följande: Ja, på fädernet härstammar jag från en bondgård i Västergötland och på modernet från en transformatorstation i Viborg.

Jag hade i årtal hört av bekanta, som sett Viborg på genomresa, hur grå och illa medfaren staden var. Själva var jag alltid skeptisk, kunde inte tänka mig att staden såg värre ut, än när jag lämnade den under

"Viborgs sista dagar", brinnande och under starkt flygbombardemang.

Viborg var ingen grå stad! Den drabbade mig som en chock med sin grönska. Alla ruiner har rensats bort och där har planterats små parkanläggningar och blomrabbatter. Med tanke på hur mycket som bombades, så är Viborg nu ett under av lum-mighet. Samma lönnar och lindar i Torkelsparken, bara så mycket omfångsrikare, 52 årsringar mer.

Nog för att Stockholms Gamla stad besjungs, och Visby och andra medeltida städer. Men ack du min egen Gamla stad i Viborg! Som härstammar ända från Hansans tidevarv. Historien går längre tillbaka än till 1939 och 1944!

Vi är karelare i min släkt och jag är uppvuxen med nostalgiska hägkomster från det förlorade Viborg, dess påstådda idyll. Och här var den nu, stan, ingalunda trist och grå, utan helt förtrollande, som förr. Just det, för till ryssarnas eloge måste sägas att de bevarat stan – varit lata och ingenting gjort. Och häpnadsväckande nog fanns det så mycket kvar! När Viborg föll (20 juni 1944) trodde jag att allt hunnit raseras med marken.

Före resan hade jag studerat kartor och en del urkunder. Jag hade förberett mig i tre års tid och t o m läst ryska. Karta, sa jag till sonen, tror du jag behöver en karta? Han

hade nämligen påpekat att vi kunde se mer turistiska ut än vad som var tillrådligt, om jag vid varje gathörn skyltade med en karta. Det skulle dessutom se misstänkt ut. Inga ryssar är uppfostrade med kartor, och det är sällsynt att man hittar vykort att köpa.

Ingen tog mig för turist. Nejdå, jag gladdes och var lycklig, för allting stämde så väl, måtten var desamma mina 10-åriga fötter mindes! Kvarteren precis lika stora, avstånden som då.

Någonting är möjligt, som jag inte trodde kunde hända. Jag är hel efter denna resa. Rottrådarna har knutits ihop. Vi krigsbarn är ju en speciell sorts "historiska offer", som det tar ett halvsekel för, att hitta sin identitet. Vi måste tala, tala, tala om detta. Forska inom oss själva om identitetslöshetens psykologi, leta fram dess verkliga orsaker. Det är inte alla förunnat att uppleva en sådan lycka, som jag fick i Viborg.

Vi ska fortsätta med att framhålla att det tar minst 50 år för ett krig att läka ut hos människor, speciellt hos barn, och att krig skövlar för gott en civilisation - t ex min

föräldragenerations Viborg, den internationella staden, sällsam, där fyra språk talades och blev till en aldeles speciell "viborgska" - nu försvunnen. Inte är det många kvar heller, som liksom jag, har minnen kvar som visar sig så levande.

Vi har en stor uppgift, vi krigsbarn! Nämligen att försöka återknyta lösslitna trådar och att motverka krigsgalenskap. För krig är inget annat än total och meningslös galen skövling. Det är ren tur om så mycket "överlever" som i Viborg. Eller är de rotlösa sovjetmänniskor, som från alla håll under stalintiden förflyttades till Viborg, klokare, mycket klokare, än vi framåtsträvande "västerlänningar", som förstört våra städers innerkärnor? Jag vill nog hellre omvärdera de "lata ryssarna", för tack vare deras bristfälliga insatser har stadskärnan bevarats med hela sin charm.

Viborg lyser fortfarande, ganska gammal och sliten, men hänförande, annorlunda med språk och människor, men ändå densamma.

Marjatta Balgård

DÄR VÄRLDAR MÖTS

**Hur svensk behöver man vara för att accepteras?
Hur mycket skall man bevara av sin egen kultur?**

Ett bra sätt att ta reda på mer om hemlandets kultur, är att tillsammans med sina vänner läsa om det i studiecirkelform.

**Vill ni starta en studiecirkel hjälper vi gärna till,
det är det vi är till för.**

Kontakta din lokala avdelning.

**studieförbundet
vuxenskolan**

Namn och adresser till lokalföreningar i Sverige, Finland och Danmark

Göteborgsföreningen Finska Krigsbarn c/o Pentti Käppi	Sjögången 10, 426 71 V Frölunda	031-291688
Föreningen Finska Krigsbarn i Norr Ordf Maija-Liisa Hedgren	Älgvägen 61, 891 43 Örnköldsvik	0660-42131
Stockholmsföreningen Finska Krigsbarn Ordf Marjaana Hansson	Flintbacken 8 4tr, 118 42 Stockholm	08-842213
Trestadsföreningen Finska Krigsbarn Ordf Raimo Lundgren	Ekholmogatan 14, 461 39 Trollhättan	0520-14828
Skåneföreningen Finska Krigsbarn Ordf Kosti Markkanen	Ribetuatorp, 297 94 Degerberga	044-352077
Väst kustföreningen Finska Krigsbarn Ordf Manne Nilsson	Sveagatan 7, 432 42 Varberg	0340-73778
Föreningen för Mellansverige Finska Krigsbarn Ordf Raimo Berglund	Välljämngatan 240, 724 73 Västerås	021-354507
Lokalföreningen Finska Krigsbarn Gävle-Dala Ordf Aune Karlsson	Törnrosavägen 5, 771 55 Ludvika	0240-15407
Finska Krigsbarn Vättern bygden Ordf Väinö Bistsjö	Box 115, 520 40 Floby	0515-41223
Suomalaislapset Tanskassa-yhdistys, "Finnebarn i Danmark" Ordf Kaj J Schmidt	P A Madvigsvvej 17, DK-6100 Haderslev, Danmark	
Kemin Seudun Sotalapset Ordf Salme Porola-Salmi	Ruutinkatu 16 D, SF-94100 Kemi, Finland	009358-9698-221370
Åboföreningen, Turun Seudun Sotalapset Ordf Pirkko Tähkäpää	Pulmu suontie 69, SF-20360 Åbo, Finland	009358-921-385774
Helsingforsnejdens Krigsbarn Ordf Pertti Kavén	Kaartotie 27, SF-04430 Järvenpää, Finland	009358-90-2711402 fax 009358-90-2922178
Lahtiföreningen, Lahden Seudun Sotalapset Ordf Teuvo Halme	Puotinkatu 2 C 21, SF-15700 Lahti, Finland	009358-918-7531361
Björneborgföreningen, Porin Sotalapset Ordf Jaakko Nurmi	Olkitie 10, SF-28360 Pori, Finland	009358-939-6350717
Österbottens Krigsbarnsförening Ordf Rita Lahti	c/o RFK - Österbottens svenska distrikt	009358-961-3174765 fax 009358-961-3120860

Krigsbarnsträff i Vasa, med Rita Lahti längst ner t h, på Soldathemmets trappa. Deltagare från Norrlandsföreningen, Gävle-Dala FK och Österbottens nybildade krigsbarnsförening

Avs: RFK
c/o Aune Karlsson
Törnrosavägen 5
771 55 Ludvika

RFK:s styrelse 1996

Ordinarie

Aune Karlsson, ordf,
Pirkko Ahlin, v ordf sekr
Hellevi Gripwall, kassör
Raimo Lundgren
Marjaana Hansson
Helmi Odelberg
Marjetta Mahkonen

Adress:

Törnrosavägen 5, 771 55 Ludvika
John Ericssonsgatan 55, 652 19 Karlstad
Näsbychaussen 17B, 291 35 Kristianstad
Vallmovägen 1 C, 461 43 Trollhättan
Flintbacken 8 4tr, 118 42 Stockholm
Genvägen 8, 831 43 Östersund
Långströmsvägen 32B, 418 70 Göteborg

Tel.:

0240-15407
054-158638
044-127581
0520-481859
08-842213
063-519056
031-546039

Suppleanter

Hillevi Hammarlund
Pertti Nieminen
Tuula Hallerlid
Eero Ahlbäck
Maija-Liisa Hedgren
Eila Gardeskog
Gunnel Johansson
Orvoki Lingman
Senja Rolandsson
Ante Lärkemyr

Pl 1022, 870 16 Ramvik
Pl 3631 Lövsberg, 860 33 Bergeforsen
Älvkvarnsvägen 71, 163 54 Spånga
Ekekullen, 460 20 Sjuntorp
Älgvägen 61, 891 43 Örnsköldsvik
Läxvägen 14, 813 32 Hofors
Eddagatan 4, 723 55 Västerås
Bandholtzgatan 25B, 432 52 Varberg
Bergsliden 56, 521 32 Falköping
Mäster Nilsgatan 1, 211 26 Malmö

0612-40591
060-82121
08-7957602
0520-444837
0660-42131
0290-22431
021-22058
0340-73270
0515-15183
040-100360

Revisorer

Birger Hansson
Reino Heino

Flintbacken 8 4tr, 118 42 Stockholm
Sanderängsgatan 34, 811 31 Sandviken

08-842213
026-250319

Revisorsuppleant

Sam Halonen-Norlin

Drottninggatan 27A, 724 64 Västerås

021-181516

Valberedning för 1997

Auvo Klefström, sammankallande
Kaj Rosnell
Säde Ikonen
Eila Damm
Raimo Berglund

Minnebergsvägen 18, 167 41 Bromma
Katjas gata 125, 422 51 Hisings Backa
Blåsbackegatan 6 A, 302 47 Halmstad
Råbackavägen 6, 810 10 Torsåker
Välljärnsgratan 240, 724 73 Västerås

08-349125
031-582552
035-184975
0290-85109
021-354507

Redaktionen för MedlemsNytt

Kaj Rosnell
Gunnar Sältin
Säde Ikonen
Pirkko Ahlin, v ordf sekr
Aune Karlsson, ordf, ansv.utg.

Katjas gata 125, 422 51 Hisings Backa
Odengatan 47 4tr, 113 51 Stockholm
Blåsbackegatan 6 A, 302 47 Halmstad
John Ericssonsgatan 55, 652 19 Karlstad
Törnrosavägen 5, 771 55 Ludvika

031-582552
08-6731869
035-184975
054-158638
0240-15407

Decemhernumret av MN kommer bli a att innehålla:

Diktavlingen
"De osedda veteranerna" – Gunnar
Sältin Så var det i Tammerfors – Sirkka
Eriksson Bastuns historia
Rapport från Kuopio-mötet

Nr 2 och 3/1996 har redigerats av
Marjatta Balgård

Manusstopp

Om Du eller Din förening vill ha med
något i MN måste det vara redaktionen
tillhanda senast 10 nov.

Skicka gärna skarpa bilder.

Insänt material återsänds om adressat
och frimärkt kuvert bifogas.